

blive et skæffeligt Beløb tilbage, som under den angivne Forudsætning efterhaanden vilde voppe."

Indenrigsministeriet indlede nu Forhandlinger om Sagen med Justitsministeriet; hvorefter dette stillede sig hertil, vil ses af følgende Afslutt af en Skrivelse af 8de December 1867 fra Indenrigsministeriet til Finantsministeriet, hvorefter Sagen paany blev stillet i Bero:

"Man har imidlertid, nærmest dertil foranlediget ved Finantsministeriets fornyede Genstilling indledet Brevveksling med Justitsministeriet angaaende Indførelsen af en saadan forandret Ordning som den ovennævnte, men ligesom Justitsministeriet har udtalt sig imod den antydede Kombination af en Lovtidende og en Betsjendtgjørelsestidende, idet sidstnævnte Tidende maatte gives i privat Entreprise, medens en Lovtidende maatte udgives under Regjeringens umiddelbare Tilsyn og Ansvar, saaledes har bemeldte Ministerium, hvad Udgivelsen af en særlig Betsjendtgjørelsestidende for hele Landet angaar, navnlig gjort gjældende at naar de omhandlede Betsjendtgjørelser skulde optages i en saadan Tidende, vilde Udbredelsen af den Kundskab til disse Betsjendtgjørelser, som for mange væsentlige Interesser ere af særdeles Betydning, i ikke ringe Grad indskrænkes i Sammenligning med, hvad der nu er Tilfældet. Dette antages allerede at følge af, at Betsjendtgjørelserne kun skulde optages i eet Blad, i Stedet for at de nu i de fleste Tilfælde indrykkes i 2de, samt af, at den lokale Udbredelse, som de omhandlede Betsjendtgjørelser nu faae gennem Stiftstidenderne, vilde falde bort, men hertil kommer, at den paa-tænkte nye Tidende formentlig ikke vilde finde nogen synderlig Udbredelse udenfor den egentlige Forretningsverden, hvilken Allempe, selv om man tænkte sig et tvungent Abonnement f. Ex. af Sogneforstanderskaber, ikke ubetinget vilde bortfalde. Da Justitsministeriet med Gensyn til de samme underlagte Interesser maa lægge

betydelig Vægt paa Betsjendtgjørelsernes Lokalisering og paa deres størst mulige Udbredelse, har bemeldte Ministerium for de retslige Betsjendtgjørelseres Vedkommende fraraadet en saadan forandret Ordning.

Under disse Omstændigheder paa-tænker Indenrigsministeriet ikke at gjenneføre den antydede Omordning, og det vil saaledes fremdeles som hidtil være nødvendigt at benytte en dobbelt Betsjendtgjørelsesmaade, nemlig dels gennem et over hele Landet udbredt Hovedblad, dels gennem de lokale Blade.

Hvad Bortforpagtningen af det hidtil benyttede Hovedblads, den Berlingske Tidendes, Privilegium angaar... Under ingen Omstændigheder vilde der nu kunne være Spørgsmaal om simpelthen at bortforpagte Privilegiet til den Høistbydende, hvorimod der, saafremt man ad denne Vej vilde skaffe Staten en Indtægt, maatte indledes Underhandlinger med Berlingske Tidendes nuværende Eier om den Afgift til Staten, der passende kunde betinges af Bladets Privilegium, hvilket man dog, da han for saa kort Tid siden har erholdt fornyet allerhøieste Sanktion paa sit Privilegium, ikke kan finde, at der er Anledning til.

For Stiftstidendernes Vedkommende vilde en saadan Bortforpagtning af disses Privilegier, som af Finantsministeriet ønsket, vel i og for sig være udførlig, men det er dog indlysende, at nogen anseelig Indtægt for Statskassen ikke herved vilde kunne indvindes, og, som Forholdene nu engang have udviklet sig, vilde efter Indenrigsministeriets Opfattelse Privilegierne ikke billigt kunne fratages de nuværende Udgivere uden imod en Erstatning, hvilken efter al Rimelighed for en længere Aarrække vilde ækvivalere den forventede Indtægt, naar den, som af Finantsministeriet antydet og i sin Tid ligeledes af Indenrigsministeriet paa-tænkt, fastsættes til en Livrente for vedkommende Berettigede.

Indenrigsministeriet maa efter det Anførte finde det rigtigst indtil videre at bibeholde den nu bestaaende, for ikkun 3 Aar siden af Regjeringen paany stadfæstede Ordning og